Ч. 240 Второк 24 жовтня (6 падолиста) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — До ситуациї. — Розрухи в Румуниї. — Памятник Карнота. — Справи хіньска).

В „Русланї“ з дня 4 с. м. знаходимо під заголовком „З виборчого руху“ таку звістку: Як довідуємо ся, відбуде ся нині вечером о 7½ год засіданє Народного Комітету, на яке запрошений також п. др Олександер Кулачковский, де буде мав нагоду порушити справу своеї кандидатури з V округа Борщів, Чортків, Заліщики і пр., вволяючи волї своїх прихильників, щоби дати доказ независимости своеї кандидатури. — Др. Гібль з Яворова оповіщує в „Lw. Kurj.“ що не зрік ся своеї кандидатури в V куриї округа Ярослав Яворів Городок-Чесанів Ланцут Переворск, а селянин Ян Знаміновский зі Слобідки долішної коло Монастириск оповіщує в тій самій ґазеті (т. е. Kuryer-и Lwowsk-ім), що кандидує з куриї громад сільских округа Бучач Чортків. — На зборах в Олеську дня 31 жовтня представляли ся яко кандидати о. Д. Танячкевич на посла з IV. куриї і о. Миронович на посла з V куриї. Такі самі збори відбували ся в Соколівцї, але там вже не було о. Мироновича і в Зборові, де побіч кандидатури о. Танячкевича виступив ще й п. Старух із Слобод яко кандидат з V. куриї, але его не хотіли допустити до голосу люди з противної партиї.

Член комітету виконуючого консервативних більших властителів ческих др. Металь оголосив в Politik письмо, в котрім остерігає земляків перед зачіпною обструкциєю в новій палатї послів. Наслїдком такої обструкциї було би після гадки дра Металя дуже енерґічне виступлєнє правительства против Чехів і без сумнїву першою жертвою став би ческий сойм. Правительство або просто не скликувало би сойму, або постаралось би о то, щоби вибори в першій куриї випали в некористь теперішного уложеня голосів в соймі, що очевидно викликало би великий заколот в тім законодатнім тїлї. Отже відослано би послів до дому і вже не скликувано би більше. Що відтак слїдувало би, то певне не принесло би користи ческому народови. — В фінансовій комісиї угорского сойму заявив міністер гонведів Февварі, що імовірно вже вскорі міністерства війни і оборони краєвої виготовлять предложенє реформи войскового закона карного.

В Румунії від якогось часу повтаряють ся між селяньством части розрухи так, що звичайно приходить до бійки з войском. Такі розрухи лучили ся в кількох округах і в суботу. Візвано войско, але селяни кинули ся на него з рушницями, камінєм і ціпами та поранили командуючого полковника, одного майора, одного официра і богато вояків. З поміж селян одного убито, а двох тяжко ранено. Вкінци удало ся вояка́м розігнати товпу.

Оногди прибув до Ліона президент француской републики Любе, аби взяти участь в відкритю памятника Карнота. З Любетом прибули і міністри Вальдек Руссо та Мільтон. Коло памятника виголосив промову міністер Вальдек-Руссо, в котрій подав коротку житепись Карнота. По відкритю памятника відбув ся в палатї торговельній бенкет, на котрім промовив президент Любе, підносячи заслуги Карнота.

В полудневій Хінї, як доносить російска часопись „Новое Время“, обявляє ся сильний рух для введения на хіньский престол давної хіньскої династиї Мінґ. Представитель тої династиї Тієнсуван оповістив проклямацию, взиваючу до скиненя з престола теперішної пануючої родини Манджу, котра завела в Хінї коси. Проклямация заповідає дальше охорону всїх чужинців і свободу торговлї в цїлій державі. — Підозрівають, що той противдинастичний рух єсть роботою Анґлїйців. — Гр. Вальдерзе потвердив засуд смерти, виданий на хіньских урядників, котрих арештовано в Паотінфу. В наслідок того появив ся новий цїсарский едикт, в котрім висказує ся глубокий жаль з причини убитя посла Кеттелєра. Гадають, що едикт появив ся в наслідок побоювань, аби Европейцї не карали смертию дальших половлених урядників.

ЗАДЛЯ КУСНИКА ЗЕМЛЇ.

(Образок з америк. житя — І. Чендлера Гирріса.)

(Конець).

— Так то, так — говорила міс Джен дальше, — коли нещастє, то вже зі всїх боків. Роза була послїдного вітрка у мене, сидїла онтам коло вікна, і через цїлий час і ока не спустила з Джека.

— Таке то на сьвітї — кажу — люба згуба!

— Що згуба, то згуба, міс Джен — відповіла она.

— Ах, Ви не знаєте, як я Джеком дуже гризу ся. Я его добре розумію, але він мене не розуміє, не хоче мене розуміти. Его злість бере, що тато позичив его батькови гроші, а відтак взяв за то ґрунт Таже він все назад дістане. Я віддам ся за него, віддам ся за Джека, хоч би лиш длятого, щоби єму его ґрунт назад вернув ся.

— Господь Бог то знає! — говорила міс Джен дальше — аж серце болїло дивити ся, як тота бідна дївчина була зажурена і згризена Я приступила до неї, взяла еї за шию і сказала: Цить, моє серденько, не плач. Білї Керу на старість здурів і плете сам не знаючи що, а твого тата запаморочила захланність та гордість, але над ними обома єсть Господь Бог, а той вже їх опамятає, коли прийде час на то. Він знає, що має робити з дурнуватими і грішниками. — Оттак я їй сказала, до словечка так, як тут тобі кажу.

— Та й добре ти зробила, сестрице, що так сказала — притакнув їй сквайр живо.

— Ну, я не беру ся нікого судити, але чейже і у мене суть очи в голові — відповіла міс Джен.

II.

Оттак сидїли обоє старі люди та обговорювали справи своїх приятелів і сусїдів — справи, котрі їх так само обходили як би і їх власні.

І що хвиля споглядали на старого Біля Керу, котрий безустанно вимахував палицею і сам до себе щось говорив. Єму не треба було, щоби хтось его слухав. Він то реготав ся, то знов споважнївши, підоймав руку, як би комусь щось приказував, та нїби зачинав якусь поважну і статочну бесїду Аж наконець его син не міг вже дивити ся на то понижаюче его видовище, лишив старого самого, та пішов до сквайра Айнчля і его сестри.

Они обоє его дуже любили. Міс Джен носила его на руках ще малим хлопятком, а коли его мати померла, то она опікувала ся ним так щиро як рідна матір. Він знав то від давна — бо ще маленькою дитинкою відчув то інстинктивно, яке добре та щире серце було у міс Джен, хоть она нїби то здавала ся бути якоюсь сварливою і лихою.

Засумований сїв він собі на крісло, котре єму міс Джен борзенько принесла, але мимо свого пригноблєня, робив він все-таки вражінє досить здоровенного і хорошого мужчини. Волосє у него було темне, очи великі і блискучі, ніс простий і сильний, а борода широка і енерґічна. Лице було гладко виголене і дуже бліде, але зовсїм не хоробливе.

Тато ходив знов до суду — сказав він і усьміхнув ся злегка як би хотїв оправдувати батька, а при тім і подивив ся з якимсь жалем на старого по тамтім боцї улицї, з котрого горівка говорила.

— Велике діло — успокоювала его міс Джен — він не перший та й не послїдний, що сам себе зруйнував. Правда, в послїдних часах, видко, щось его дуже припекло! Але єсть ще Бог на небі, і менї здає ся, що він зглянє ся і зробить порядок.

Молодий мужчина споглядав на батьківске обійстє по тамтім боцї улицї, а его очи вкривали ся щораз більшим сумом. Вже показували ся всюди виразні слїди опустїня, а в плотї місцями були діри. Перед домом стояв високий дуб, розчахнений громом, і піднимав в гору своє сухе галузє, а коло него сидїв старий пяниця і викрикував та лаяв ся. По сїм боцї цвили рожі коло огорожи і лїтали та щебетали птички. Здавало ся, як би якийсь злий дух всадив ся помежи Джека Керу а любі мрії его молодости.

— Може й правду кажете, міс Джен — підповів Джек по довшій хвили. — Але господь Бог мусїв би хиба борзо зглянути ся, коли би хотїв зробити якийсь порядок.

— Лиш не треба подавати ся Джеку — розважала его міс Джен і як мати поклала єму руку на плече. — Хто держить голову до

Новинки.

Львів дня 5 го падолиста 1900.

— Іменованя. Є. В. Цісар іменував надзвичайного професора зоольоґії, ботаніки і товарознавства в політехнічній школі у Львові, Евстахія Волощака, звичайним професором тих предметів.

— Відзначенє. Є Вел. Цісар дозволив, щоби учительці в женьскій учительскій семинариї у Львові, Антониї Махчиньскій, було висказане при нагоді еї переходу на пенсию найвисше вдоволенє.

— Нова народна школа у Львові, мужеска і женьска, повстане з подїлу переповненої школи імени Конарского і дістане назву школи імени Генрика Сенкевича.

— З Перемишля доносять, що кн. Адам Сапіга зрезиґнував з достоїньства повітового маршалка по причині недоброго стану здоровля.

— Львівскі водопроводи на просторі межи Волею добростаньскою (звідки іде вода) а Львовом будуть уже вповні уложені імовірно до половини сего місяця.

— Напад на посла Ґеца. З Бжеска доносять під датою 4-го с. м.: Вчера рано приїхало трох молодих людий, котрі пішли до Окоцїма і там зайшли до бровару, що есть власностию бувшого посла до Ради державної, Івана Ґеца. Два з них війшли до бюра, в котрім був Ґец сам один і представили ся яко делеґати тайного комітету політичного та зажадали від Ґеца пів процент від его майна на цїли народні. Ґец перечуваючи небезпечність, пустив ся втікати, а тогди один з напастників стрілив в него, але не поцїлив. Тимчасом увійшов до бюра інспектор бровару Нажимский і зловив другого напастника, а тогди перший стрілив до него два рази і зранив его легко в голову і руку та втік по тім з третим, котрий чекав в сїнех. Того, що его задержав Нажимский, зараз арештовано, а з паперів найдених при нім показало ся, що есть то народний учитель з Дзяшина над Чорним Дунайцем і називає ся Кендзьор; его товариші називають ся Сікора і Чижик та суть також учителями народними.

— Огонь в пивници. З Перемишля доносять, що там в суботу около 10-ої години рано вибухнув в пивници будинку „Сокола" небезпечний огонь, котрий міг би був наробити великої шкоди і страшного нещастя. В пивници тій, котра хоч склеплена, але попередїлювана деревляними стїнками, знаходило ся богато цального материялу фірми Ґранцер і Мартинович, як бензини, терпентини, олїїв, покосів і т. п. — В суботу рано післав Мартинович до того складу хлопця склепового, щоби принїс звідтам якогось покосту. Хлопець обходив ся так неосторожно зі сьвічкою, що запалив цїлу бочку того покосту, а побачивши що огонь борзо ширить ся, утїк. Від того займила ся деревляна стїнка і огонь дістав ся до пересїку, де були річи капітана П. і цїлий ваґон вугля камінного. На місце огню прибігли зараз сторожі пожарні, міска і охотнича та поготівля войскового. Огонь гашено від 10-ої год. рано до пізна в ночи, засипуючи пивницю землею. З пивници бухало такою спекою і димом, що стоячі від неї на 20 кроків пожарники і вояки аж млїли. Розуміє ся, що не обійшло ся при такім огни і без попареня. Насамперед попарив ся хлопець, що підпалив бочку з покостом. Він попарив собі лице і руки. Також попарив ся тяжко управитель будинку „Сокола" Мендуский. Один коминяр, Іван Ґурка, котрий разом з другим коминярем кинув ся виносити бочівки з покостами, коли его дим завіяв, упав на землю і пожарники опісля лиш з великим трудом винесли его вже неживого. Крім того попекло ся богато пожарників і вояків більше або менше тяжко. Шкода необезпечена доходить до 20.000 К. а крім того есть ще й обава, що склеплїнє пивниць перепалило ся і готове ще відтак завалити ся.

— Бунт слїпих. З Будапешту доносять, що в тамошнім заведеню слїпих прийшло до явного бунту межи вихованцями. Часть учеників, котра спала в однїй комнатї з управителем заведеня п. Піваром, напала в ночи на управителя і почала его бити чоботами і буками. Пробуджена служба і професори освободили управителя. Переведене доходженє виказало, що до того бунту намовив учеників один з професорів, котрий мав злість до управителя. Учителя того засуспендовано, а доходженє переводить ся дальше.

— На загальних зборах „Нар. Торговлї" у Львові дня 2 с. м. вибрано до управляючої ради поновно Юліяна Січиньского, радника дирекциї лїсів і домен і о. Александра Стефановича, катихита семинариї учительскої а відтак ще й Ілию Кокорудза, професора ґімназиї. Дивіденду від удїлів за рік адміністрацийний 1899/900 ухвалено в висоті 7%.

— Фабрика фальшивих гроший. Велику фабрику фальшивих гроший відкрито случайно в Гамбурзї. На виставі в Парижи у відділї артистичнім добачив якийсь Росиянин случайно російскі цінні папери і формулярі на векслї засмотрені зовсїм після припису водними знаками. А що такі формулярі виробляє лиш державна друкарня і лиш урядово можна їх дістати, то Росиянин той звернув на то увагу свого консуля. Російска амбасада в Парижи зачала тогди слїдити, звідки взяли ся взірці цінних паперів, і дослїдила, що тї формулярі роблено в Гамбурзї, отже дано знати гамбурґскій поліциї; тій знов удало ся вислїдити, що того рода формулярі замавляли якийсь купець з Гамбурґа і властитель каменицї та помічник купецкий родом з Калїша. Обох арештовано, і они признали ся, що стояли в звязи з кількома купцями в Калїши, замавляли того рода формуляри в Гамбурзї на жаданє якогось купця, що мешкає в Італії, і відтак готові формулярі перепачковували до Варшави. Они признали ся, що вже до того часу перепачкували 60 тисяч штук таких паперів до Росиї. В їх помешканю найдено ще 36.000 штук і плити потрібні до виробляваня тих паперів та стемплї. Крім того знайдено там фальшиві банкноти загальної вартости 300.000 рублїв. На векслях суть стемплї по 90 копійок і 1 рубле ви 90 копійок. Арештовано також якогось аґента, котрий перепачкував до Росиї 60.000 штук таких векслїв, але ему удало ся утечи з арешту. Властитель друкарнї каже, що він робив формулярі на цінні папери і векслї в добрій вірі не знаючи на що они і для кого призначені.

— Вибух ґазу вуглевого на мори. Сими днями стала ся на отвертім мори страшна катастрофа. Німецкий пароход „Реґенштайн" виїхав в четвер з набором вугля з Уестгертлепуль в Анґлії до Арґуз. Коли корабель був вже на 129 морских миль (30 звичайних) від анґлїйского побережа, настав нараз страшенний вибух ґазів, які утворили ся з вугля. Вибух був так сильний, що висадив часть машини у воздух, розірвав значну часть корабля позаду та покалїчив тяжко кількох моряків. Капітан корабля не видів иншої ради, лиш казав чим скорше корабель та навернути назад до Анґлії.

гори, а рук цильно прикладає, того Господь Бог не випустить із своєї опіки. Не забувайте на Розу Ґайтер.

— Я не забуваю на Бредлї Ґайтера — відповів Джек і понуро зморщив чоло — та й не забуду, доки житя мого. То лиш Бредлї Ґайтер винен всему нещастю і зробив рукою широкий каблук, що мав нїби значити загортанє.

— Та я не думаю боронити Бредлї Ґайтера — стала міс Джен оправдувати ся — але я знаю, що був час, коли на само імя „Роза Ґайтер" отсї очи аж сьвітили ся від щастя.

— Сказати Вам правду, міс Джен? — відозвав ся на то Джек щиро, але й трохи заклопотаний до своєї приятельки.

— Таже Ви би менї чей не сказали неправди, Джеку.

— Ну, то послухайтеж. Коли я не продав зараз всего, скоро лиш розвідав як справа стоїть, то лиш задля Рози Ґайтер. Тепер продав би я з легким серцем Бредлї Ґайтерови.

— Таки так, Ви би то могли зробити Джеку — вмішав ся тут до розмови сквайр, котрий доси сидів тихо і слухав.

— Нема сумнїву, що Ви би могли.

— Але я не хочу і не зроблю того — сказав Джек. — Тут знає кождий мене і мої відносини, а я не виджу потреби, длячого би я мав виносити ся звідси. Я, міс Джен, — додав він — не забув на Розу Ґайтер, лиш побоюю ся, що она на мене позабула. Она дуже змінила ся.

— Подивіть ся до зеркала — кивнула міс Джен головою і усьміхнула ся многозначно, — а побачите що й другі люди змінили ся. Роза була недавно у мене; в отій комнатї стояла поза тими самими занавісами і на когось... Ах я би лиш... та не хочу зрадити тайни бідної дївчини. Але то одно Вам кажу, Джеку: коли Роза Ґайтер буде іти попри Вас, то здоймїть красненько і чемненько капелюх і скажіть їй добрийдень, а она зато усьміхне ся до Вас і подякує... ну, так любо і сердечно, як ще нїякому мужчинї. Будьте певні того.

— Міс Джен — відозвав ся Джек — Ви такі добрі, що на цїлім сьвітї нема другої такої!

— З виімкою одної, сказала би я! — сказала на то міс Джен байдужно.

Джек схопив ся на рівні ночи. Став як би не той сам. Весела молодеча відвага заблисла ему в очах, жар одушевленя закрасив ему его лице.

— Менї якось так на души, як би я мене стан новий чоловік! — сказав він. — Таки так, з мене новий чоловік. — Мимо волї глянув на нужденну людину по тамтім боцї улицї і з самовідреченем говорив дальше. — Піду тепер до дому та положу тата на постїль та буду доглядати его і ходити коло него, як би... ну як его рідна мати.

— Добре кажеш, Джеку — укріпляла его міс Джен в его постанові — Господь Бог то любить і він Вам за то заплатить — а Роза Ґайтер також. Що буде, то буде — закінчила она торжественно — а Ви здайте ся на Бога і не сумнївайте ся о Розї.

Забобонність, що вяже ся зі зловіщими знаками, видає ся нашому висшому образованю сьмішною, а все-таки має она якусь основу, бо нема на сьвітї нїчого, що не мало би зовсїм нїякого значіня. Наймевша дрібничка може стати ся рішаючою, а й найиудрійший з нас не може того пізнати, де і як случай вяже ся з судьбою.

Джек заходив що дня до Айнчлїв. Але як би був тої суботи вечером трохи опізнив ся та не застав брата і сестру як раз при згаданій повисше розмові, то мабуть був би позбув ся богато горя, але й оминуло би его було то щастє, яке дістало ся ему в тій хвили житя, коли він умів его лїпше оцїнити, як коли небудь. Він рішив ся був в души продати тих пару муринів і того трохи ґрунту, що ще було лишило ся з его красної плянтажі, та піти з своїм батьком на захід і розпочинати там нове житє. Але слова міс Джени додали ему нової відваги і надії, а коли Бредлї Ґайтер в кілька недїль опісля давав ему за его ґрунт подвійну, ба й потрійну цїну, він ему коротко сказав, що не продасть.

Джек Кеuр проявляв ще хлопцем серце і характер а поважні відносини зробили его вчасно зрілим. Коли мусів покинути школи, щоби взяти ся до запустїлого батьківского господарства, відчував він, що правда, що імя его вкрите на завсїгди неславою. Але всї, що его знали, так були ему щиро прихильні і так его жалували, що помагали охотно, де лиш могли, так, що ему здавало ся, як би всї тї люди за молоду перебували такі самі клопоти як і він, а той здогад додав ему не мало потїхи. Тогди, бачите, жило ся ще в Пінгуни по просту але щиро і одні вигоджували другим як добрі сусїди.

А все таки не міг Джек нїколи на згадку о Розї Ґайтер позбути ся чувства якогось глубокого упокореня. Він любив Розу, коли они обоє ще разом ходили до школи і та любов росла разом з ним, ставала ся щораз сильнїйша. Якже пустими і мілкими видавали ся тепер мужчинї чувства хлопця! Аж тепер любив він Розу так, як она на то заслугувала, тепер ко-

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: На головній стациї у Львові впущено дня 2 с. м., внаслїдок мильно уставлених зворотниць поїзд товаровий ч 197 на тор заставлений возами, через що наступило вихозвнене і ушкоджене одного воза. З персоналю не відніс нїхто ушкодженя. Пригода ся споводовала заставлене в'їзду до стациї, а через се опізнене поїзду посп. до Кракова о год. 1·13, поїзду особового зі Стрия о год. 1·15 і поїзду посп. з Чернівців о мін. 40.

Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 падолиста 1900 входить в жите додаток VI. до тарифа часть II. зшиток 1.

Замкнене міского бюра ц. к. австр. зелїзниць державних в Карльсбадї. З днем 15 жовтня с. р. замкнено на сезон сегорічний бюро міске ц. к. австр зелїзниць державних в Карльсбадї, дім „Blaues Schiff“ — „Neue Wiese“ для надаваня пакунків і посилок експресових і бюро в домі „Savoyen“ — „Alte Wiese“ для продажи білетів їзди. — Бюро міске в домі „Vesuv Marktplatz“ позістає на дальше отворене для продажи білетів.

Телеґрами.

Відень 5 падолиста. Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский виїхав до Будапешту.

Мадрид 5 падолиста. Аґенция Гаваса доносить, що в многих місцях заряджено нові арештованя. Рівночасно видано заборону видаваня всїх карлїстичних часописий.

Берлин 5 падолиста. Ґубернатор з Кіао чав доносить, що оногди ворохобники напали на село Кавніс і в борбі ранили двох нїмецких вояків. Ворохобники утїкли відтак з великими стратами.

Блюмфонтен 5 падолиста. 300 Бурів напало на Роддерсбурґ і полонили анґлїйский відділ з двома поручниками. Бури забрали всї припаси, нагромаджені в магазинах, і уступили з Роддерсбурґа, полишаючи чек ораньского правительства на 1600 фунтів штерлїнґів.

Будапешт 5 падолиста. В півурядових кругах заперечують, немов би президенти мінїстрів: Сель і др. Кербер мали подати ся до димісиї, з причини, що в справі будови босаньских зелїзниць не прийшло до порозуміня.

Надіслане.

— **60.000 Корон** виносить головна виграна льотерии на дохід інвалїдів, котра по відтрученю 20% в готівцї буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателїв, що тягнене відбуде ся 10 падолиста.

и мусів позбути ся всякої надії на ню. Міг би був забути, що она єсть донькою того чоловіка, на котрого він складав всю вину за своє нещасте, але того не міг нїколи забути, що він був сином чоловіка, котрий сам пустив ся на посьміховиско цїлого сьвіта.

Але як міг, так якось давав собі раду в своїм прикрім положеню, таж він мав ще в собі упругість і довірє молодечого віку. Заглядав сьміло в очи своїй судьбі, а коли були хвилї, в котрих укритий в найтайнїйшім кутику своєї комірчини кістяк ставав грізно перед ним, то в Пінетуки того нїхто і не здогадував ся. Люди в Пінетуки брали річи такими, якими они були і не мали звичаю робити богато крику, коли хтось випив від часу до часу одну чарку більше як було потреба — Правда, що у Біля Керу було того доброго аж занадто богато. А тепер мусів він за то дорого заплатити. Шкода лиш Джека! — Оттак говорили люди і на тім кінчило ся.

Але одного красного дня довідали ся Пінетукійцї нараз нечуваної події. Баба чутка закинула зараз хустку на себе та побігла від хати до хати. Пінетукійцї здивували ся, остовпіли, засумували ся а наконець стали обурювати ся, звичайно як пристало на людий, що уважають на моральність і порядок. Ледви що сонце було зійшло, як Бредлї Ґайтер пригнав на кони до дому сквайра Айнчлї і дав знати, що єму в ночи украв хтось два міхи бавовни з єго обійстя.

Він розповідав, що хотів нинї досьвіта везти дванайцять міхів бавовни до Авґусти і ще вчера набрав тих дванайцять міхів на три вози. Аж ось в послїдній хвили, коли вже все було готове в дорогу — коні були вже позапрягані і візники сиділи на возах — спостережено, що нестає двох міхів. На щастє в ночи падав дощ а Бредлї Ґайтер був на стілько обачний, що не кинув ся зараз слїдити, лиш чекав, аж добре розвиднить ся. Тогди показало ся, що на єго обійсте заїхав якийсь чужий віз та станув перед прасою до пакованя, і то вже по дощи, бо слїди від него можна було добачити на улици.

Сама крадіж була для сквайра Айнчлї несподіванкою, але близші обставини таки єго налякали. Слїди від коліс вели аж до обійстя Керуго. Сквайр не видержав, лиш зараз насварив.

— Ей, пане Ґайтер, вже так раненько хоче ся Вам збитки робити? Не забувайте на то, що хто стає зі збитками в голові, той лягає з буками на плечах.

Сквайр Айнчлї говорив то статочно, як вимагала того повага єго уряду. А Бредлї Ґайтер з усьміхом, від котрого єго тонкі губи виглядали ще тоншї, відповів єму: Менї не розходить ся о збитки так само, як і тим злодіям, що украли менї мою бавовну.

— Два повні міхи бавовни — замуркотів сквайр призадумавшись, — то в нинїшних часах велика страта. Але я маю надію, що Ваша шкода знайде ся.

— Коли схочете піти зі мною, то закличемо двох сусїдів, Ґосера і полковника Гайтовера, а я хиба би дуже помилив ся — а нї то знайдемо бавовну недалеко звідси.

— Але що не у Керу, то річ певна — відповів сквайр гнївливо. — Впрочім піду зараз з Вами, сьвідків нам не потреба ніяких.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9
продає вино шампаньске Йосифа Терлей
і Саілки в Будапешті „TALISMAN SEC"
по дуже приступних цінах.

Велика войскова золота і срібна

Передпослїдний тиждень!

Льотерия інвалїдів.

ГОЛОВНА ВИГРАНА 60.000 Корон.

готівкою по відтягненю 20% на податок.

Льоси інвалїдів по 1 короні поручають:

М. Йонаш, Віктор Хаєс і С-ка, М. Файгенбавм, Авг. Шеленберґ і Син, Кіц & Штоф, М. Клярфельд, Самуелї & Ляндав, Сокаль & Лїлїен.

Значно зменшений вид артистичного вахляря, що появив ся з нагоди отвореня нового театру у Львові. На тім вахлярі уміщені фотоґрафії артисток і артистів як також директора Павликовского і вид театрального будинку. Цїна примірника **1 зр.** з пересилкою **1 зр. 25 кр.** На атласї в дуже красній оправі **3 зр.** з пересилкою **3 зр. 25 кр.** Головний склад в **Аґенциї Дневників, Львів, Пасаж Гавсмана.**

Ново отворена Аґенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).